

UIT: NIESJE NOOIT MEER

1. NIEUW IS NIET ALLES

Bas Klavers haar staat recht overeind. Op zijn wangen zitten zwarte strepen. Zijn overall hangt half open. Niesje ziet wat donkere haren krullen rond de rand van zijn overall.

'Maar het zou klaar zijn,' zegt mama zacht.

Ze zit op het trapje dat vol cementklodders midden in de kale ruimte staat. Haar voetjes in kindergympen, staan stevig naast elkaar op een tree.

'Gek hoe alles went,' denkt Niesje.

Mama is nu al een jaar klein. Honderdvier centimeter. Op een dag kromp ze. Misschien door de zorgen, misschien door het harde werken. Niemand weet waarom. Nu koopt mama haar kleding bij *Kids Only*. Een online kinderspeciaalzaak. Ze draagt spijkerbroeken en bloesjes en loopt alle dagen op gympen.

'Ja, zo gaat dat soms, de tijd vliegt,' broemt Bas Klaver.

'Maar Bas hoe moet het nu?' vraagt mama.

'Gewoon even kamperen, dat lukt best.'

Niesje kijkt rond.

Mama en Bas Klaver hebben een oude schuur gekocht midden in een weiland.

'Ruimte voor iedereen!' had Bas Klaver geroepen.

En iedereen had hem geloofd.

Mama, Mia, opa en zichzelf.

De schuur was groot, met openslaande deuren en een enorme zolder waar iedereen een eigen slaapkamer zou krijgen. Opa zou zelfs twee kamers krijgen: een zitkamer en een slaapkamer. Er zou een grote keuken komen met een enorme tafel waar iedereen aan kon zitten. Mama zou een werkkamer krijgen waar ze in alle stilte kon schrijven.

Ze hadden zelfs een eigen weiland. Het zou perfect worden. Een droom, een echt gezin met ruimte voor iedereen.

Niesje ziet een schuur met ruimte, veel ruimte, maar geen muren, geen verwarming en geen geveerd hout. De keuken staat nog , verpakt in grote kartonnen dozen, in een hoek. Er zijn geen vensterbanken en de elektriciteitsdraden bungelen los van het plafond en steken als dreigende vingers uit de vloer.

'Het was ook teveel werk voor een mens alleen,' zucht mama.

Bas Klaver loopt rood aan.

'Daar hebben we het al over gehad,' broemt hij. 'Ik werk nu eenmaal graag alleen.'

'Laten we eerst eens boven kijken,' zegt opa.

'En onze handen uit de mouwen steken,' vult Mia aan.

Ze zit op haar hurken en heeft haar armen om Mores' nek geslagen.

Mores kwispelt. Op het zwiepen van zijn staart dansen wolkjes stof.

Aan zijn oor hangt een houtkrul.

Mia veegt zijn kop schoon.

Niesje veert op.

'Wie het eerst boven is!' roept ze.

Ze rent al. Mia holt achter haar aan. Mores springt luid blaffend mee.

De zolder heeft een lange gang en muren. En deuren!

Niesje rent door de gang en gooit de deuren open.

'Alleen nog verven,' roept ze, 'dat kunnen we best!'

Mia telt elke opengesmeten deur: een, twee, drie, vier... vijf ...

Inmiddels staan opa, Bas Klaver en mama ook boven.

'Vijf, pap,' zegt Mia, 'vijf kamers.'

Bas Klaver knikt trots.

'Alleen nog verven,' zegt hij.

'Vijf!' brult Mia, 'vijhijf!!'

'Lieve hemel Bas,' zegt mama, 'de verwarming is ook nog niet aangesloten.'

Ze wijst met een kleine boze vinger naar de buizen die verwijtend uit de muur steken. De radiatoren liggen nog verpakt in dozen op de grond.

'Wat nu weer?'

Bas Klaver kijkt geërgerd van mama naar Mia.

Mia gaat recht voor hem staan. Ze duwt haar vingers onder zijn neus.

Langzaam telt ze: 'Twee voor opa! Een voor jullie, een voor Niesje, een voor mij ... en een werkkamer voor de moeder van Niesje.' Ze houdt zes gestrekte vingers in de lucht.

Mama loopt in gedachten door de gang, ze kijkt in elke kamer.

'Het zijn mooie grote kamers,' zegt ze zacht. 'We zouden kunnen beginnen met verven. Dan verhuizen we morgen. We slaan de meubels op, we koken voorlopig op het kampeerstelletje. En als jij dan de radiatoren aansluit...'

Opa zegt niets. Hij kijkt stil voor zich uit. Hij ziet opeens moe.

'En wie krijgt er geen kamer?! vraagt Mia.

'Geen kamer?' zegt mama verbaasd.

'Er zijn maar vijf kamers!' roept Mia.

Mama kijkt met open mond rond.

'Hoe kan dat nu?'

'Ik ben je werkkamer vergeten, denk ik,' zegt Bas Klaver zacht.

'Mijn werkkamer. Net nu ik mijn eerste schrijfp opdrachten binnen heb en ik eindelijk kan gaan werken!? Net nu ik mijn baan heb opgezegd om een nieuw leven te beginnen. Nu heb ik geen kamer!'

Mama wipt op haar tenen op en neer. Haar wangen zijn rood. Ze ziet er gevaarlijk uit voor een ieniemienie vrouwtje.

Bas Klaver zakt op zijn hurken. Hij slaat zijn armen om haar heen. Mama krijgt al een klein lachje om haar mond.

'Het spijt me Poeleke. Ik moest ook aan zoveel denken.'

'Ik zou twee kamers krijgen,' zegt opa. 'Maar een is ook genoeg hoor.'

Even is het stil in de kale gang, maar dan springt Bas Klaver op. Mama vliegt in zijn armen mee omhoog. Haar ogen stralen weer. Bas Klaver zwaait haar rond en zingt met zijn bromstem: 'Het komt goed, goed, goed.' Mama zoent hem op zijn neus.

Niesje zucht. Bas Klaver krijgt altijd zijn zin.

'De vrouw van mijn leven krijgt een eigen werkkamer, de schoonvader van mijn leven krijgt zijn eigen appartementje en de kinderen van mijn leven delen een kamer.'

'Wat!' roept Mia, 'je had beloofd dat we allemaal onze eigen kamer kregen!' Ze haalt haar hand door haar pony die vandaag roze strepen heeft. Haar haren staan opeens recht overeind. Alsof ze een stekelvarken is.

'Kind, we moeten leren delen,' zegt Bas Klaver. Mia luistert niet, ze draait zich om en loopt een kamer in. De deur smijt ze dicht. De klap dreunt door de kale gang.

'Pas als je mijn dochter trouwt, word ik je schoonvader,' mompelt opa. Hij draait zich om en loopt zijn kamer in.

Bas Klaver zet mama voorzichtig op de grond.

'Ik pak de verf,' roept hij.

Niesje kijkt haar moeder verwijtend aan. 'Ik heb het je gezegd,' zegt ze zacht, 'die man heeft een hoofd als een zeef.'

'Pessimisme is een woord uit het Latijn,' zegt mama.

'Pessimum, het slechtste!'

'Mam!' roept Niesje, 'we hadden het over dat vriendje van je dat beloofd heeft dat het hier klaar, of in ieder geval bewoonbaar zou zijn.'

'Niemand weet echt genoeg om een pessimist te zijn,' zegt mama. Haar woorden galmen door de lege gang. 'Morgen kan alles anders zijn.'

'Mam!'

'Pessimisme is gewoon verongelukt optimisme.'

'Ik meen het mam!'

'En ongelukken gebeuren nu eenmaal, zeker als je je hele leven op z'n kop zet.'

'Wat je met jouw leven doet moet je zelf weten, maar van het mijne blijf je af!' roept Niesje.

Ze loopt naar de kamer waarin Mia verdween en smijt de deur achter zich dicht.